

"...mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen."

2006. January 27.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.01.29.

"...ezek a beismerések, azért szükségesek, hogy utána megérthessük azt a mondatrészt, amit úgy köt Jézus a többihez, hogy *mert*. Egy magyarázó rész. Uram Terád van szükségünk, mert: „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség”. Kedves Testvéreim, ez a *mert* az, amire az egész életünknek fel kell épülnie. Ez a *mert*, amely minden egyes dolgunkban helyes világlátást adhat nekünk. Mit is jelent ez? Kedves Testvéreim azt mondjuk, hogy Uram azért Tehozzád fordulunk a kérdéssel, mert „Tiéd az ország”, nem az én országom, nem az ő országuk, nem a mi országunk, Uram ez a Te országod! És ennek az országnak az ügyeit, ennek a világnak az ügyeit, Neked nem csak jogod, hanem szent kötelességed is irányítani. Nekünk pedig szent kötelességünk meghallani, hogy mit mondasz, sőt továbbadni azt, amit Tőled hallottunk. Kedves Testvéreim az a kor, amelyben leíratott, a Miatyánk, az Úri imádság, egy olyan kor volt, amikor királyok uralkodtak, akik magukat félisteneknek tartották, amikor a római császár maga is istenként tisztelt személy volt. Övé volt az ország, minden lakosával, minden szabad ember és minden rabszolga alá volt vetve az isteni császár tekintélyének és hatalmának. Egy óriási mondat – és nagyon sokáig azért üldözték a keresztyéneket, mert óriási igazság került kimondásra, hogy nem miniszterelnökké, nem köztársasági elnökké, nem királyoké, nem hercegeké, nem gazdag vállalkozóké és nem is a miénk ez az ország. Az Istené. Igen ám kedves Testvéreim, de ezzel tudjátok, miért nem szeretnek szembenézni az emberek? Mert akkor el kéne ismerni, hogy ez az Isten világa, az Isten teremtése, akkor joga van a világ ügyeibe beleszólni."

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Kérünk, tekints le ránk! Nézz maroknyi népedre, kik összegyűltünk hajlékodon Igédnek hallására, hogy szív, lélek, értelem és erő szerint bölcsebbé legyünk, s tudjuk hűséggel követni a Te Szent Fiadat az úton, melyet elrendeltél nekünk, s melynek végén – hisszük – Te vársz majd reánk. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 6. részének 13. verséből:

„És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Máté evangéliuma 6. részének 13. verse csupán egy fél mondat, mégis mennyi mindenre tanít. Például áll előttünk és emlékeztet nap mint nap bennünk az elmondott imádság arra, hogy igenis, az embernek félnie kell a kísértésektől. Félnie, mert a kísértés, mert a kísértő itt jár közöttünk, és amikor kimondjuk azt, hogy „ne vígy minket a kísértésbe” akkor elismerjük azt, hogy bizony-bizony mi gyengék vagyunk. Uram, mi követünk Téged a nehéz, rögös úton, mi megyünk utánad, Te hordozol bennünk tenyereden, de mégis, ha lehet ne vígy a kísértésbe, mert rossz tapasztalataink vannak a kísértéssel, rossz tapasztalataink vannak mindnyájunknak. Hiszen valljuk meg: a kísértés ezerféle lehet, és mi már ezerszer csábultunk el, ezerszer hoztunk rossz döntéseket. Csábító az embernek néha azt mondani, hogy ez az enyém, ehhez jogom van. Egy olyan világban, amely nem a miénk, amelyben átutazók vagyunk, amelybe meztelenül jövünk, és amelyből elvinni sem tudunk semmit. Kísértés az, hogy felcattanjunk, hogy a szeretet kiöjljék saját szívünkéből, hogy magunkat előtérbe toljuk a mások kárára. Ki tudja, hányféle kísértés van még?! Kísértés a hazugságra, kísértés arra, hogy két megoldás közül mindig a könnyebbik utat választjuk. Kísértés, hiszen az ember tudja – már amikor a könnyebb utat először választja is – hogy nem olyan jó megoldás ez. Könnyebb az alkoholistának másnap is megemelni a poharat, és harmadnap, és abba nem hagyni, tudja ő, hogy rossz az, de mégis addig, amíg iszik, elfelejti a világ minden gondját, baját. Tudják ezt a drogosok is, ha megkérdézzük tőle, hogy tudod-e, hogy rossz, amit csinálsz. Igen, de mégiscsak visszamenekül a tűhöz, vagy a fűhöz, és elszívja, mert azt érzi, hogy akkor néhány percre, néhány órára könnyebb az élete. Ott a kísértés, nem bír ellenállni, mert visszafordulni a rossz utakról már nagyon nehéz. Könnyebb néha úgy gondolni is, hogy akár dobjuk el magunktól ezt az életet, mert mi szépet hozhat már nekünk, ahelyett, hogy túrnék csendben a szenvedést, vallást téve arról, hogy igen az Istenről már csak ez jutott, de mégis kitarok, mégis megmaradok. Uram, ne vígy a kísértésbe, mert gyengék vagyunk, ismeri el az ember minden nap, vagy naponta többször is, ha elmondja az Úri imádságot. „És szabadíts meg a gonosztól” Mit is jelent ez? Kedves testvéreim! Nem szeretünk róla beszélni, pedig naponta, imáinkban elismerjük, hogy a gonosz létezik. Itt jár közöttünk: gonosz gondolatokban, gonosz mondatokban és gonosz szándékokban. Vannak emberek, akiket semmi más nem érdekel csak a saját vagyonuk, a saját hatalmuk. Nem biztos, hogy rossz emberek, mégis a gonosz szolgálóivá lettek, mert idővel már nem tudnak jó döntéseket hozni, idővel a vagyon, a hatalom, a hírnév, a pénz, a siker közéjük és azok közé az embertársaik közé áll, kit Isten Igéje, a szeretet, a Biblia parancsolata alapján vagyonukkal és lehetőségükkel szolgálniuk kellene. Tudjátok, kedves Testvéreim, az embernek el kell ismernie az Isten előtt, hogy kísérthetők vagyunk, és hogy a gonosz, ha megkísért bennünk, könnyen engedelmessé válik nekünk. Mert könnyebb azt mondani, hogy ugyan már ki veszi észre? Könnyebb azt mondani, hogy kinek mi beleszólása van! Igen ám, de nézzük meg, hogy az a gonosz, ami itt jár ebben a világban, hova juttatta a körülöttünk lévő országokat, népeket, nemzeteket, hogy egyre nagyobb a bizonytalanság körülöttünk. Hogy egyre kevésbé tudja az ember, hogy mire számíthat holnap. És nem csak itt, Amerikában vagy Európa bármelyik másik országában ugyanígy van ez. Rettegünk attól, hogy megváltoztattuk a természetet magunk körül, mi lesz, ha kifogy a kőolaj, mi lesz, ha elfogynak a tiszta vizek, mi lesz, ha megváltozik az éghajlat?! Kedves Testvéreim, ki okozza mindezt? A mi gonosz kívánságaink, hogy többet kívánunk elvenni a természetből, mint amennyit adunk, hogy többet kívánunk elfogadni embertársunktól – vagy akár erőszakkal is elvenni tőle – mint, amennyit képesek vagyunk viszonzni. Hogy hajlandók vagyunk különböző politikai csatározásokba belemenni, ahelyett, hogy józan szemmel körülnéznénk a világban, és azt mondanánk, hogy jobbá teszem azt a kis

részét, ami rajtam áll. Az egyik legnagyobb kísértés az életben az, hogy úgy csináljak, mintha nekem nem lenne felelősségem, mintha rajtam semmi nem múlna, mert én úgysem tudom megváltoztatni. A jó emberek közönye, míg a gonoszok tevékenykednek. Ez a legnagyobb veszély, ami az emberiség történelmében mindenkor itt settenkedett körülöttünk, és ami a legnagyobb problémákat okozza mind a mai napig. „Ne vígy minket a kísértésbe” – kérjük – „de szabadíts meg a gonosztól”, Uram végezd el azt, amire mi emberileg képtelenek vagyunk. Csodálatos beismerése ez annak, hogy igenis függünk az Úristentől. Az ember élete, az ember hétköznapjai, a tegnapom, a mai napom és a holnapom is az Isten kezében van. És kedves Testvéreim, ezek a beismerések, azért szükségesek, hogy utána megérthessük azt a mondatrészt, amit úgy köt Jézus a többihez, hogy *mert*. Egy magyarázó rész. Uram Terád van szükségünk, mert: „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség”. Kedves Testvéreim, ez a *mert* az, amire az egész életünknek fel kell épülnie. Ez a *mert*, amely minden egyes dolgunkban helyes világlátást adhat nekünk. Mit is jelent ez? Kedves Testvéreim azt mondjuk, hogy Uram azért Tehozzád fordulunk a kérdéssel, mert „Tiéd az ország”, nem az én országom, nem az ő országuk, nem a mi országunk, Uram ez a Te országod! És ennek az országnak az ügyeit, ennek a világnak az ügyeit, Neked nem csak jogod, hanem szent kötelességed is irányítani. Nekünk pedig szent kötelességünk meghallani, hogy mit mondasz, sőt továbbadni azt, amit Tőled hallottunk. Kedves Testvéreim az a kor, amelyben leiratott, a Miatyánk, az Úri imádság, egy olyan kor volt, amikor királyok uralkodtak, akik magukat félisteneknek tartották, amikor a római császár maga is istenként tisztelt személy volt. Övé volt az ország, minden lakosával, minden szabad ember és minden rabszolga alá volt vetve az isteni császár tekintélyének és hatalmának. Egy óriási mondat – és nagyon sokáig azért üldözték a keresztyéneket, mert óriási igazság került kimondásra, hogy nem miniszterelnököké, nem köztársasági elnököké, nem királyoké, nem hercegeké, nem gazdag vállalkozóké és nem is a miénk ez az ország. Az Istené. Igen ám kedves testvéreim, de ezzel tudjátok, miért nem szeretnek szembenézni az emberek? Mert akkor el kéne ismerni, hogy ez az Isten világa, az Isten teremtése, akkor joga van a világ ügyeibe beleszólni. Hiszen gondoljunk csak bele, a mi kertünkben, ha a mi földünkön valaki meg akarja mondani nekünk, hogy mit vessünk, vagy hova állhatunk az autónkkal, a kertnek melyik szögletébe, micsoda felháborodások vannak, még inkább, ha valaki építkezni akar, átépíteni a házat, egy garázzsal kibővíteni és akár a szomszéd, akár a hatóság meg akarja mondani, hogy hol a határ, meddig mehetek el, hova tehetem az ajtót, hova tehetek egy ablakot. Mi van belőle? Veszekedés, harag, harc. Mert az enyémen én mondom meg, hogy mit lehet tenni. Igaz ez mindannyiunkra, ez az elv, ugye Testvéreim? Mindannyian szeretünk rendelkezni a saját dolgaink felett. Igen ám, de ha elismerjük, hogy ez a világ az Isten világa, akkor Neki is hagyni kell, hogy rendelkezzen a saját világának dolgai felett! És ezt a rendelkezést ő meg is tette, itt van a kezében! És mióta az Isten rendelkezett prófétái által, Krisztus által, és mióta rendelkezik Szent Lelke által, az ember folyamatosan lázad. A felvilágosodásnak mondott történelmi korszaknak a nagy szellemi, lelki elsötétedése ebből származott, hogy az emberek nem akarták elfogadni, hogy Istené az ország, mert akkor az Isten mondja meg, hogy mit kell tenni. Nem akarták elfogadni, hogy Istené a hatalom. Miért? Mert akié a hatalom, annak engedelmeskedni kell! Mert mindenki magának szeretné a hatalmat. Mert egymással szemben álló uralkodók, királyok és hercegek, Nyugat-Római Birodalmat és Kelet-Római Birodalmat megteremtő hatalmas világi püspökök megpróbálták versenyre kelni, hogy kié lesz a totális hatalom. Megpróbáltak a császárok is totális hatalomra törni, most megpróbálnak hatalmas konszernek és globális vállalatok is minden hatalmat megszerezni az emberek pénztárcája, és az emberek lelke fölött. Dehogy ismerik el, hogy az Istené a hatalom, hiszen akkor önként fel kéne adni a harcot. Dehogy ismerik el, hogy Övé az ország, hiszen ha elismernék, akkor nekik is fejet kellene hajtani előtte. És kedves Testvéreim, bennünk is – mondjuk így – ott bujkál a kisördög, mi is szeretnénk kiharcolni magunknak egy darabot a világból, ami csak a miénk, ez a mi kísértésünk. Hogy valamit, amiben nem kell osztozni, amikor nem kell senkinek adni belőle, vagy ha adok, azt az én saját akaratomból adom, nagyon sok ember szeretné így, és ezért vált Isten ügye, Isten Igéje, és az egyház – az Ő földi teste is – kiszolgáltatottjává gazdasági, politikai, katonai és kitudja hányféle tényezőkné. Ezért van az, hogy az emberek, ha gondjuk van, ha vitás kérdésük van, előbb rohannak a bíróhoz, mintsem, hogy rohannának az Ige világosságához. Mit gondoltok, vajon miért nevetnek sokan a történelmi egyházakon? Vajon miért nevetnek sokan a keresztyéneken? Vajon miért jelennek meg óriásplakátok, amelyen kigúnyolják legszentebb imádságunkat? Mert tudják, hogy ugyanaz a kísértés van bennünk, mint bennük. Mert tudják, hogy mi is szeretnénk valamit megkaparintani, és mindaddig, amíg ez ki nem öltözik belőlünk, mindaddig, míg át nem tudjuk az irányítást adni valóban Istennek az életünkön, addig gyengék és sebezhetőek vagyunk. Fontos, ezt az utolsó részt sulykolni magunkba, hogy „mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség”. Nem az enyémen, nem a miénk, nem személyeké, nem érdekcsoportoké, hanem a Kegyelmes és Könyörülő Istené. És ennek a tudásnak a fényében átadni a vezetést, és azt mondani, hogy: Uram, én nem vagyok tökéletes, Uram én félek, én kísérhető vagyok, de Te mutatsz nekem egy fényt, egy világítótornyot, egy személyt, akit követhetek, Krisztust, akiben ha bízok, akkor nem tévedek. Akihez, ha el akarok jutni, bizony sok-sok dolgon át kell mennem, és lehet, és hogy az életem eddig egy ilyen szétnyúló olló volt, hogy Tőled távolodtam és mentem, mint ahogy a napsugarak. De Krisztusnak egy új fókuszot kell adnia az életemnek, hogy visszatérjek ahhoz az egyeneshez, visszatérjek ahhoz a célhoz, ahova az Isteni akarat engem rendelt. Ez pedig egyféleképpen lehet, hogyha tudatosítom magamban, hogy nem én, nem az én véleményem, nem az én akaratom, nem az én szándékom a fontos, hanem az Istené. S nem az a kérdés, hogy bizonyos vitás ügyekben kinek van igaza, hanem hogy mi visz közelebb az Isten ügyéhez. Nem az a kérdés, hogy vajon én gazdagabb vagy szegényebb leszek-e bizonyos döntéseknek a következtében, hanem hogy közelebb kerülök-e én, s a rám bízottak, akik iránt felelősséget érzek, vagy akiket szeretek a Krisztushoz, az örökkévalósághoz. És kedves Testvéreim, az utolsó előtti szó, egy fontos utalás, a „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség” után van egyetlen szó: „mindörökké”. A kezdetektől a végig, itt a jelenben is, Uramisten, Tiéd a dicsőség, nem az enyémen, neked kell megadni. Ez a keresztyén ember helyes hozzáállása. Így kellene nekünk is – minden nap, minden pillanatban – látni az életünket. Elmondani az Úri imádságot, hogy ennek a fényében: vajon Uram, ma Tiéd volt ez az ország? A ma Tiéd volt a hatalom? Ma valóban Téged dicsőítettek? Ma ez a test, amit kitöltök ebben a világban, ez a lélek, ami vezérli ezt a testet, valóban a Te szolgálatodat végezte? Vajon valóban átadtam minden hatalmat? És vajon őszintén a Te dicsőségedre próbáltam élni? Ez a keresztyén ember kérdése, ez volt tegnap, és az igaz keresztyének holnap is és az eljövendőknél is mindig ezt kell, hogy feltegyék. És amikor ráébredünk erre az igazságra, akkor nekünk sincs más hátra, minthogy kimondjuk azt a szót, hogy ámen. Ami annyit jelent görögül, hogy bizony. Bizony. A magyar nyelv gyönyörű, beszédes nyelv, ha azt mondjuk, hogy bizony, akkor azt jelenti, hogy megerősítjük, magunk is bizonyosságot teszünk egy igazságról. Magunk is valami, amit megismertünk, megtapasztaltunk, amit hiszünk és vallunk, a mellé odaállunk. Kedves testvéreim! Gondolkozzatok el ezen is, valahányszor végig mondjuk

az Úri imádságot, a végére odatesszük, hogy bizony, ez az én véleményem, ez Bikádi László, Fenyő Márton, Kálmán Lajos – bármelyik testvérünk nevét mondhatnánk tovább – véleménye. És ebből nem engedek. Tegnap sem engedtem, ma is elmondtam az imádságot, holnap is ezt fogom mondani. Kedves testvéreim! Az örökkévalóság gyermekei kell, hogy legyünk, erre tanít az utolsó két szó, az örökkévalóság hitvallói. És nagyon fontos, hogy ez a bizony ez olyan határozottan, hatalommal, erővel és dicsőséggel telve zengjen a mi ajkunkon, hogy akik meghallják, elhiggyék nekünk, hogy szívünkkel, elménkkel és minden erőnkkel akarjuk szolgálni a Krisztust, aki erre az imádságra tanított minket. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked a tanítást, hogy mikor kérni tanulunk a Te Szent Fiadtól, ezáltal magunkat is jobban megismerjük. Hiszen szükségleteink felismerése közelebb visz bennünk az igazság megértéséhez. Megláthatjuk azt, hogy mi mindenkoron Tebened bízva, a Te dicsőségedre, a Te szent szeretettedben valóban lehetünk jobb emberek, nem azért mert erősek és hatalmasak vagyunk, hanem mert a mi erőnk, a mi hatalmunk és a mi dicsőségünk, a Te erődből, a Te hatalmadból és a Te dicsőségédért árad e földön. Ó Urunk, segíts rajtunk, hogy hűséggel szolgáljuk a Te Szent Neved, hogy tudjunk emelt fővel járni e világban, s legyünk készek mindenkoron vallást tenni a Te Megváltó Fiad értünk hozott áldozatáról. Add, hogy befolyásolja egész életünket az Igének hallása, és annak szolgálata, és hogy ne igazságot, hanem szeretetet keressünk e világban, hogy ne szép beszédek, hanem jó cselekedeteket tehessünk embertársaink és egyházunk javára. Taníts minket helytállni, és taníts minket hittel mindenkoron a másik emberért élni. Kérünk, légy azokkal, akik nem lehetnek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszóltott e gyülekezet közösségéből. Ó Urunk, könyörülj azokon, akik téves döntéseket hoznak, egy pillanatra elfordítva Rólad tekintetüket, akik meginognak hitükben, s talán tragédia történik körülöttük, mert a Te kegyelmességed elég mindannyiunknak, s hű szolgálodat, hisszük, soha nem hagyod el. Ó Urunk áldj meg minket és erősíts, hogy őszinte szívvel és tiszta hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanította, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.